

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudkyně Mgr. Monikou Chaloupkovou v právní věci **žalobce: M.C., nar. „X“, bytem „X“, zastoupen A.H., nar. „X“, bytem „X“, proti žalovanému: Ministerstvo práce a sociálních věcí, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 01 Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 8. 2013, č. j. 2013/32385-421,**

t a k t o :

- I. Žaloba s e z a m í t á .**
- II. Žalobce n e m á právo na náhradu nákladů soudního řízení a žalovanému s e toto právo n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 7. 8. 2013, č. j. 2013/32385-421 žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajské pobočky v Pardubicích (dále jen „úřad práce“ nebo „správní orgán I. stupně“) ze dne 11. 4. 2013, č. j. MPSV-UP/3549326/13/AIS-ZAM, jímž byl žalobce podle § 5 písm. c), § 30 odst. 2 písm. f) a odst. 3 a § 31 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), vyřazen z evidence uchazečů o zaměstnání ode dne 13. 3. 2013

z důvodu maření součinnosti s úřadem práce, kterého se dopustil tím, že se bez vážného důvodu nedostavil ve stanoveném termínu dne 13. 3. 2013 na úřad práce.

Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného včasnou žalobu, kterou se domáhal jeho zrušení a též zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně a náhrady nákladů soudního řízení. V žalobě uvedl prakticky jediný žalobní bod, a to že úřad práce i žalovaný nesprávně vyložily zákon o zaměstnanosti, aplikace ust. § 5 písm. c), § 30 odst. 1, 2 a 3 a § 31 písm. c) tohoto zákona je v daném případě v „rozporu se zdravým rozumem a to znamená i se zákony ČR“.

Žalovaný se k žalobě vyjádřil písemně, podáním ze dne 6. 10. 2014, jímž navrhl žalobu zamítnout jako nedůvodnou a žalobci nepřiznat právo na náhradu nákladů řízení. Ve vyjádření nejprve shrnul okolnosti předcházející vydání napadeného rozhodnutí. Pokud se pak týká žalobních námitek, žalovaný především odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Dále pak uvedl, že on i úřad práce postupovaly při vyřazení žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání zcela v souladu se zákonem, neboť žalobce se nedostavil na úřad práce ve stanoveném termínu, dne 13. 3. 2013, a pro toto nesplnění povinnosti neuvedl žádný vážný důvod. Důvody uvedené žalobcem v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně (mylný zápis termínu do diáře) a v odvolání (plnění dalších důležitých povinností - péče o malé děti, hledání práce, příprava na soudní jednání, atp.) nelze za vážné důvody ve smyslu ust. § 5 písm. c) zákona o zaměstnanosti považovat. Navíc, k důvodům uvedeným nově v odvolání nemohl žalovaný s ohledem na ust. § 82 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "správní řád") přihlížet, neboť tyto mohl žalobce uvést již dříve, v rámci prvostupňového správního řízení.

O žalobě soud rozhodl po jednání konaném dne 27. 4. 2015 v nepřítomnosti žalobce, jeho zástupce a žalovaného. Žalovaný se z nařízeného jednání včas omluvil, přičemž nepožádal o jeho odročení a výslovně souhlasil s tím, aby věc byla projednána a rozhodnuta v jeho nepřítomnosti. Pokud se týká strany žalující, soud obdržel dne 15. 4. 2015 žádost zástupce žalobce o odročení jednání z důvodu jeho zahraniční cesty trvající od 24. 4. 2015 do 16. 5. 2015, a to na jiný termín, vyjma dnů 22. 5. 2015, 27. 5. 2015, 9. 6. 2015 a 22. 6. 2015, kdy má již nařízena jiná jednání. Soud obratem zástupce žalobce uvědomil o tom, že žádost o odročení jednání je třeba doplnit doložením tvrzení o zahraniční cestě, jejích důvodů a nutnosti účasti zástupce žalobce na této cestě, jinak soud jeho žádosti nevyhoví a jednání ve věci proběhne v nepřítomnosti zástupce žalobce. Pro krátkost času byly uvedené informace zástupci zaslány na e-mailovou adresu, z níž byla soudu odeslána žádost o odročení jednání. Zástupce žalobce nijak nereagoval, namísto toho soud obdržel dne 27. 4. 2015, zhruba 50 minut před začátkem jednání, žádost o odročení jednání, koncipovanou jako žádost žalobce, a to z důvodu odcestování zástupce žalobce z rodinných důvodů do zahraničí a neschopnosti žalobce vystupovat při jednání sám, bez zvoleného zástupce. Žádost byla soudu adresována z e-mailové adresy „X“ a nebyla opatřena elektronickým podpisem. Soud vyhodnotil obě žádosti o odročení jako nedůvodné. Zástupce žalobce svou zahraniční cestu nijak blíže nespecifikoval, neuvedl její důvody, ani skutečnosti, z nichž by vyplývala nutnost jeho účasti na této cestě, cestu nijak nedoložil, a to ani přes upozornění soudu. Pokud se týká druhé žádosti, nelze mít najisto postaveno, že je skutečně žádostí žalobce, když byla odeslána z e-mailové adresy a nebyla opatřena elektronickým podpisem. Ani v případě, že by se skutečně o žádost žalobce jednalo, nelze tuto považovat za řádnou. Žádost byla soudu adresována těsně

před zahájením jednání a odkazovala na zahraniční cestu zástupce žalobce, která ovšem nebyla nijak doložena. Soud proto vyhodnotil obě žádosti jako nedůvodné, věc projednal bez přítomnosti žalobce, jeho zástupce a žalovaného a následně rozhodl. Soud přitom v souladu s § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného, tj. ze stavu k datu 7. 8. 2013, kdy bylo rozhodnutí žalovaného vydáno.

V souladu s ust. § 75 odst. 2 s. ř. s. soud přezkoumal napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobního bodu, když neshledal důvod pro uplatnění výjimky (přezkum nad rámec žalobního bodu z úřední povinnosti) ve smyslu § 76 s. ř. s. V této souvislosti soud poznamenává, že způsob, jakým žalobce formuloval své námitky proti napadenému rozhodnutí do žalobního bodu, zejména míra jejich konkrétnosti, předurčil rozsah žalobního přezkumu a podobu konečného rozhodnutí soudu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu – dále jen „NSS“ ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012-42). Jestliže žalobce v žalobě napadenému správnímu rozhodnutí vady vytkne jen v obecné rovině, aniž by poukázal na zcela konkrétní skutečnosti, v nichž spatřuje pochybení, je zcela dostatečné, pokud se k takto obecným námitkám vyjádří soud jen v obecné rovině. Není namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta (srov. např. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78).

Ze správního spisu vyplynuly následující skutečnosti:

Žalobce požádal dne 4. 1. 2013 úřad práce o zprostředkování zaměstnání a současně podepsal „Kontaktní list uchazeče o zaměstnání“, v němž mimo jiné potvrdil, že byl poučen o povinnosti řídit se pokyny úřadu práce, a dále termíny dostavení se na úřad práce, konkrétně dne 6. 2. 2013 ve 14:00 hodin (referát podpor v nezaměstnanosti) a dne 13. 3. 2013 ve 13:30 hodin (referát zprostředkování zaměstnání).

Dne 30. 3. 2013 bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení správního řízení z moci úřední ve věci jeho vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání z důvodu porušení povinností vyplývajících z evidence u úřadu práce, konkrétně nedostavení se dne 13. 3. 2013 na úřad práce a neoznámení důvodu nedostavení se do 8 kalendářních dnů. V oznámení byl žalobce poučen o svém právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ve lhůtě do 5 pracovních dnů.

Žalobce se dne 3. 4. 2013 dostavil na úřad práce a do protokolu vyjádřil svůj nesouhlas s vyřazením z evidence uchazečů o zaměstnání. Jako důvod nedostavení se na úřad práce ve stanoveném termínu uvedl mylný zápis termínu schůzky do diáře, přičemž žádal, aby bylo přihlédnuto k tomu, že nikdy v evidenci uchazečů nebyl a je ve složité finanční situaci.

Dne 11. 4. 2013 úřad práce rozhodl o vyřazení žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání, rozhodnutím č. j. MPSV-UP/3549326/13/AIS-ZAM. V rozhodnutí úřad práce zrekapituloval skutkový stav věci, ocitoval příslušnou právní úpravu (§ 5 písm. c), § 30 odst. 2 písm. f) a § 31 písm. c) zákona o zaměstnanosti) a uvedl své skutkové i právní závěry, přičemž zaujal stanovisko i ke skutečnostem uvedeným žalobcem do protokolu dne 3. 4. 2013. Úřad práce shledal, že tyto skutečnosti nejsou vážným důvodem dle zákona o zaměstnanosti, pro který by bylo možné nedostavení se ve sjednaném termínu omluvit. Rovněž zkonstatoval, že nelze zohlednit fakt, že žalobce dosud v evidenci uchazečů o zaměstnání nebyl a je ve složité finanční situaci.

Rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 22. 4. 2013 a žalobce proti němu podal včasné odvolání, v němž nejprve obsáhle popsal důvody své žádosti o zařazení do evidence uchazečů o zaměstnání a poté uvedl, proč nesouhlasí se svým vyřazením. Podle svého mínění „se neprovinil ničím trestuhodným“, pouze z důvodu hledání práce, několika soudů, na které se musel osobně připravit, a starosti o děti na schůzku zapomněl, přičemž vše řádně vysvětlil v protokolu ze dne 3. 4. 2015. Žalobce požádal o laskavost a lidské zhodnocení, uvedl, že ho celá záležitost mrzí, předpisy neporušil záměrně, nikoho neohrozil na majetku či životě, dávky nečerpá.

Napadeným rozhodnutím žalovaný žalobcovo odvolání zamítl a potvrdil rozhodnutí úřadu práce. V rozhodnutí nejprve zrekapituloval všechny známé skutečnosti, ocitoval příslušnou právní úpravu (§ 5 písm. c), § 30 odst. 2 písm. f), odst. 3, § 31 písm. c) zákona o zaměstnanosti) a posléze předeštl vlastní skutkové a právní závěry. Žalovaný mimo jiné uvedl, že mylný zápis termínu schůzky 13. 3. 2013 do diáře nelze akceptovat jako vážný důvod nedostavení se na úřad práce, když s tímto termínem byl žalobce seznámen oproti podpisu již dne 4. 1. 2013 a dodržení tohoto termínu bylo jeho zodpovědností. Pokud se týká skutečností uvedených v odvolání, odkázal se žalovaný na ust. § 82 odst. 4 správního řádu s tím, že se jednalo o nové skutečnosti, které žalobce mohl namítat již dříve, v průběhu správního řízení před úřadem práce, nicméně tak neučinil a nedostavení se na úřad práce omlouval již zmíněným mylným zápisem termínu do diáře. Žalobce byl při podání žádosti o zprostředkování zaměstnání poučen o svých právech a povinnostech i následcích neplnění těchto povinností, což stvrdil podpisem. K jeho finanční situaci, lítosti a skutečnostem uváděným v odvolání (např. péče o děti) nelze přihlídnout, neboť jako uchazeč o zaměstnání si měl být vědom svých povinností i postihu za jejich neplnění. Fakt, zda mařil součinnost s úřadem práce úmyslně či nikoliv, není podstatný, neboť pro naplnění skutkové podstaty maření součinnosti není úmysl právně významný. Zákon o zaměstnanosti neumožňuje v případě nedostavení se uchazeče o zaměstnání na úřad práce bez vážného důvodu správnímu orgánu, aby zvolil, zda uchazeče vyřadí či nikoliv, správní orgán musí postupovat v souladu se zákonnou úpravou, třebaže se vyřazení může jevit jako nepřiměřeně tvrdé.

Na základě skutečností vyplývajících ze správního spisu soud dospěl k závěru, že žalobcovy žalobní námitky jsou nedůvodné. Úřad práce i žalovaný postupovaly při vydání rozhodnutí o vyřazení žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání ke dni 13. 3. 2013 v souladu se zákonem o zaměstnanosti, jeho ustanovení aplikovaly správně a nikoli v „rozporu se zdravým rozumem a to znamená i se zákony ČR“, své rozhodnutí opřely o ustanovení § 5 písm. c), § 30 odst. 2 písm. f) a odst. 3 a § 31 písm. c) zákona o zaměstnanosti.

Podle § 5 písm. c): "Pro účely tohoto zákona se rozumí vážnými důvody důvody spočívající v

1. nezbytné osobní péči o dítě ve věku do 4 let,

2. nezbytné osobní péči o fyzickou osobu, která se podle zvláštního právního předpisu považuje za osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni II (středně těžká závislost), ve stupni III (těžká závislost) nebo ve stupni IV (úplná závislost)3a), pokud s uchazečem o zaměstnání trvale žije a společně uhrazují náklady na své potřeby; tyto podmínky se nevyžadují, jde-li o osobu, která se pro účely důchodového pojištění považuje za osobu blízkou,

3. docházce dítěte do předškolního zařízení a povinné školní docházce dítěte,

4. místě výkonu nebo povaze zaměstnání druhého manžela nebo registrovaného partnera,

5. okamžitým zrušením pracovního poměru zaměstnancem podle § 56 zákoníku práce,

6. zdravotních důvodech, které podle lékařského posudku brání vykonávat zaměstnání nebo plnit povinnost součinnosti s Úřadem práce - krajskou pobočkou Úřadu práce a pobočkou Úřadu práce pro hlavní město Prahu (dále jen „krajská pobočka Úřadu práce“) při zprostředkování zaměstnání, nebo

7. jiných vážných osobních důvodech, například etických, mravních či náboženských, nebo důvodech hodných zvláštního zřetele."

Podle § 30 odst. 2 písm. f): "Uchazeče o zaměstnání krajská pobočka Úřadu práce z evidence uchazečů o zaměstnání rozhodnutím vyřadí, jestliže bez vážného důvodu maří součinnost s krajskou pobočkou Úřadu práce (§ 31)."

Podle § 30 odst. 3: "Vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání se provede dnem, kdy nastala některá ze skutečností uvedených v odstavcích 1 a 2. Rozhodnutí o vyřazení nelze vydat po uplynutí 3 let ode dne, kdy nastala skutečnost bránící vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání podle odstavce 1 písm. a), nebo kdy uchazeč o zaměstnání nesplnil povinnost vyplývající z odstavce 1 písm. b)."

Podle § 31 písm. c): "Uchazeč o zaměstnání maří součinnost s krajskou pobočkou Úřadu práce, jestliže se nedostaví na krajskou pobočku Úřadu práce nebo kontaktní místo veřejné správy ve stanoveném termínu bez vážných důvodů [§ 5 písm. c)]."

V případě, že evidovaný uchazeč o zaměstnání bez vážného důvodu maří součinnost s krajskou pobočkou Úřadu práce, je podle citované právní úpravy povinností této pobočky uchazeče z evidence vyřadit, když nemá možnost volby jiného postupu. Pokud tedy správní orgány dospěly k závěru, že žalobce mařil součinnost bez vážného důvodu, bylo jediným zákonným postupem rozhodnutí o vyřazení žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání, a to ke dni, kdy maření součinnosti nastalo. Zákon o zaměstnanosti definuje, co se rozumí mařením součinnosti (§ 31 písm. c)) a co lze považovat za vážné důvody, pro které lze nedostavení se na úřad práce ve stanoveném termínu omluvit (§ 5 písm. c)). Žalobce poté, co byl seznámen se zahájením řízení o jeho vyřazení z evidence, uvedl jediný důvod svého nedostavení se na úřad práce dne 13. 3. 2013, a to mylný zápis termínu schůzky do diáře. Takový důvod ovšem nelze považovat za důvod vážný a úřad práce neměl jinou možnost, než rozhodnout o vyřazení žalobce z evidence. Žalobce již při podání žádosti o zprostředkování zaměstnání dne 4. 1. 2013 byl seznámen se svými povinnostmi plynoucími ze statutu uchazeče o zaměstnání a byly mu sděleny dva termíny, v nichž je povinen se dostavit na úřad práce (6. 2. 2013 ve 14:00 hodin a 13. 3. 2013 ve 13:30 hodin), když znalost těchto termínů potvrdil žalobce svým podpisem. Pokud se žalobce ve sjednaném termínu nedostavil, svou neúčast předem a ani ve lhůtě do 8 dnů neomluvil a následně jako její důvod uvedl pouze mylný zápis termínu do svého diáře, nelze tuto skutečnost zohlednit.

Pokud pak v rámci odvolání žalobce uváděl jiné důvody svého nedostavení se na úřad práce dne 13. 3. 2013, žalovaný k nim správně nepřihlédl. Na řízení o vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání dopadá právní úprava správního řádu, kdy podle § 82 odst. 4 nelze přihlídnout k novým skutečnostem uváděným až v odvolání, když účastník správního řízení tyto skutečnosti mohl uplatnit již dříve. Ovšem i v případě, že by žalovaný žalobcem v rámci odvolání nově uváděné důvody nedostavení se na úřad práce dne 13. 3. 2013 zohlednil, nemohly tyto odůvodnit zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalobce v odvolání uvedl, že se opomněl dostavit, neboť musel plnit několikero povinností (péče o děti, hledání práce, atd.). Tyto povinnosti ovšem uvedl pouze v obecné rovině, nepodložil je žádnými konkrétními tvrzeními a rovněž je nijak nedoložil.

Soud se tedy plně ztotožnil s rozhodnutím správních orgánů o vyřazení žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání ode dne 13. 3. 2015, plně odkazuje jak na rozhodnutí úřadu práce, tak na rozhodnutí žalovaného, když se s jejich odůvodněním zcela ztotožňuje. Rozvádění shora uvedené argumentace pak soud nepovažoval za potřebné, neboť žalobce svůj žalobní bod formuloval velice stručně a obecně (nesprávná aplikace příslušných ustanovení zákona o zaměstnanosti) a tedy je na místě i stručné vypořádání se s ním. Vzhledem k tomu, že žalobní námitky byly soudem vyhodnoceny jako nedůvodné a soud ani neshledal žádné vady řízení, pro které by byl povinen rozhodnutí žalovaného zrušit, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl jako nedůvodnou.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Ve věci byl plně úspěšný žalovaný, který měl vůči žalobci právo na náhradu nákladů v soudním řízení důvodně vynaložených. Ze soudního spisu se však nepodává, že by žalovaný nějaké náklady v souvislosti s řízením před soudem měl, proto soud vyslovil, že žalobce jako neúspěšný účastník řízení nemá právo na náhradu nákladů soudního řízení a žalovanému se toto právo nepřiznává.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 27. dubna 2015

Mgr. Monika Chaloupková v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová